

tudíž škůdce podle zákona jen proti němu povinen učiniti potřebný náklad. Když však za škůdce náklad ten učinila třetí osoba, dává jí právě § 1042 obč. zák. právo, žádati náhradu na něm, třebaže v poměru k poškozenému (zraněnému) byla z jakéhokoli důvodu povinna, poskytnouti mu léčení, i když náklad za ně odjinud nebude hrazen. Ježto však první soud ze svého mylného právního názoru věc neprojednal v té příčině se zřetelem k rozhodujícím tu právním předpisům nahoře naznačeným, zrušil odvolací soud jeho rozsudek právem. Ovšem bude při dalším řízení účelné řešiti věc s hlediska § 1042 teprve tehdy, kdyby její řešení s hlediska § 1392 a násl. nemělo kladného výsledku.

Čís. 9949.

Kontokorent předpokládá, by byl úvěr poskytován oběma stranami a by bylo stanoveno smlouvou stran, výslovně nebo mlčky, že v období od účetní závěrky k příští účetní uzávěrce nemají býti platy jedné strany zrušovány určité jednotlivé položky účtu, nýbrž že se plnění a pohledávání z každé strany považuje za jediný souvislý celek a úhrnné sumy se vyrovnají teprve ke konci účetního období. Kontokorent předpokládá dále vzájemnost, oboustrannost veškerých dávek, které mají tvořiti na každé straně nedělitelné saldo; předpokládá dále občasnou účetní závěrku, její zaslání druhému smluvníku, zapravení nebo nové přenesení a zúčtování salda.

Při prostém běžném účtu, při němž vůle stran nesměruje k tomu, by saldo bylo jediným pramenem pohledávky, není uznání salda novací privativní, nýbrž jest uznávací smlouvou, jež však tvoří samostatný důvod závazku. K uznání salda stačí dlužníková žádost o poskytnutí platební lhůty, placení úroků znamená uznání dluhu.

(Rozh. ze dne 30. května 1930, Rv I 1181/29.)

Žalobě o zapravení nedoplatku z obchodního spojení o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a vynesl nový rozsudek.

D ů v o d y:

Nelze upřítí oprávněnost výtce neúplnosti (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) v tom směru, že nebyla žalobní pohledávka specifikována, že nebylo žalobkyní uvedeno, jak žalobní pohledávka povstala. Žalobkyně tvrdí v žalobě, že jí žalovaný dluhuje z obchodního spojení k 1. lednu 1927 zůstatek 3206 Kč 10 h, neuvádí však, z jakého důvodu pohledávka ta vznikla. Při roku dne 4. října 1928 žádal žalovaný, by byla žalobkyně vyzvána svou pohledávku specifikovati. Tomuto návrhu nižší soudy nevyhověly, odvolací soud z důvodu, že prý není třeba bližší specifikace, ano je předloženým kontokorentem a obchodními knihami zjištěno, že jde o nedoplatek pohledávky za odebrané stroje, pokud se týče za sou-

částky podle účtů ze dne 24. června, 9. září a 3. října 1924 a za montování. Tomuto názoru bylo by lze přisvědčiti, kdyby šlo skutečně o kontokorent, při němž jednotlivé účetní položky zanikají v závěrečných číslicích pohledanosti a povinnosti a s nimi v přebytku, takže periodické saldo rozhoduje, kterému smluvníku přináleží postavení věřitele a kterému postavení dlužníka. Leč tu nejde o kontokorent, jenž předpokládá, by byl úvěr poskytován oběma stranám, a by bylo stanoveno smlouvou stran, výslovně. neb mlčky, že v období od účetní závěrky k příští účetní uzávěrce nemají býti platy jedné strany zrušovány určité jednotlivé položky účtu, nýbrž že se plnění a pohledávání z každé strany považuje za jediný souvislý celek a úhrnné sumy se vyrovnají ke konci účetního období. Kontokorent dále předpokládá vzájemnost, oboustrannost veškerých dávek, kteréž mají tvořiti na každé straně nedělitelné saldo; předpokládá dále občasnou účetní závěrku, její zaslání druhému smluvníku, zapravení nebo nové přenesení a zúročení salda (viz Staub-Pisko čl. 291 obch. zák. a Randa o úrocích pozn. 15). Těchto podmínek tu však není, nýbrž tu poskytla úvěr jen jedna strana, žalobkyně, nebyla ani tvrzena, tím méně prokázána úmluva stran, podle níž jednotlivé položky účtu mají zaniknouti v celkovém saldu. Jde tu o prostý běžný účet, při kterém vůle stran nesměruje k tomu, by saldo bylo jediným pramenem pohledávky. Uzná-li se saldo, není to novací privativní, nýbrž jen uznávací smlouvou, která však tvoří samostatný důvod závazku (§ 1396 obč. zák. a zákon ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák., rozh. čís. 2962, 4047, 5850 a 5642 sb. n. s.). K uznání salda stačí dlužníková žádost o poskytnutí platební lhůty, placení úroků znamená uznání dluhu (Staub-Pisko čl. 291 §§ 25—28 a čl. 294 § 3). Pro povinnost úrokovou neplatí tu čl. 291 obch. zák. Bylo proto povinností žalující strany, by specifikovala, jak zažalovaná pohledávka vznikla, kolik na ni bylo kdy placeno a z jaké částky a od kdy se žádají úroky a jaká úroková míra se počítá. Bylo-li saldo uznáno žádostí o poshovění v placení a slibem platiti 16% úroky, bylo na žalobkyni, by tento způsob uznání saldovně pohledávky prokázala. Nabídla sice o tom důkaz dopisem ze dne 14. října 1924, důkaz ten však vzala zpět. Odvolací soud sice uvedl, že jest povinností žalobkyně, by prokázala zažalovanou pohledávku, a dodal, že důkaz ten se jí zdařil, jen že opomenul uvést, v čem shledává toto provedení důkazů. Důkazu kontokorentem tu není a důkaz obchodními knihami předpokládá, by žalobkyně předem tvrdila skutečnosti, z nichž vznik a objem pohledávky vyvozuje, a teprve na to důkazem obchodními knihami by se zjistilo, zda tvrzení žalobkyně odpovídají pravdě. Žalobkyně však opomenula učiniti příslušné přednesy o vzniku a o rozsahu pohledávky a nemohou proto obchodní knihy podat důkaz o skutečnostech, jež nebyly předneseny a není věcí soudu, by z nich sám opomenuté přednesy strany čerpal a doplňoval.

Čís. 9950.

Poživatel domu jest oprávněn domáhati se nepřipustnosti exekuce vnučenou správou domu, jež jest neproveditelná, předchází-li poživací právo právu vymáhajícího věřitele.